

LÄHDETTIHIN LAULAMAHAN.

1.

Se on Matti Mainioinen,
suuri laulaja runojen:
Lauloi tuulet tuulemahan,
lauloi kosket kuohumahan.
Lauloi myrskytkin mykäksi,
rajuilmat rauhoitteli.

Kunnon Matti Mainioinen,
lensi ratsunsa selässä,
myrskytuulen mylviessä,
puhkupuuskien perässä.
Ratsun siivet kultaa välkkyi,
hopeaa jalat hevosen.

Se on Matti Mainioinen,
saapui pienelle purolle,
pisti jarrut lentimihin,
stopit ratsulle rajulle.
Laskeusi kartanolle,
mökin pienelle pihalle.

Reipas Keijo Kelpolainen ,
katsoi ihmettä vapisten,
ratsun suusta tulta syöksi,
kaviot kovin kipinöi.
Matti itse lauleskeli,
virren voimakkaan veteli.

Johan tuosta Keijo itse,
sanan virkkoi ja kirosi:

-Johan nyt on pentelettä,
pirun konsteja peräti.
Eipä ennen oo näkynyt,
ei oo ollut kuuluvissa
missään lentävää hevosta,
ratsua noin raisunlaista.

2.

SE ON MATTI MAINIOINEN,
itse sen sanoiksi virkki:

-Ne on aivan toiset miehet,
miehet tuhdit ja tukevat,
joilla aattehet jalommat
lentää kauas, korkealle!
Jospa istut ja kokeilet,
kuinka lentää ratsu raisu!

Keijo siitä jo pelästyi,
otti koiran turvaksensa,
hurtan kauhean kopalsi.
Haukahteli hurja hauva,
hampaat valtavat välähti.

Keijo äkkiä ilostui,
keksi keinon pulmahansa,
konstin hienon ja pätevän,
puolusteli puolestansa,
selityksiä selosti:

- Enpä tarvitse konia,
hummaa hurjaa, vaarallista,
tuota hirmuista hevosta!

Minä lampaalla ajelen,
pässin laitan lentämähän,
pitkin taivahan lakea,
ilmanteitä viillettelen,
sorkat suorana sivulla,
pässinsarvet ohjaimina.

Se on Matti Mainioinen,
itse tuon sanoiksi virkki:

-Katsele päkä komea,
uroslammas suurenlainen,
jäärä jäntevä jätikkä,
sulle ratsu kunnollinen!

3.

-JOSPA LÄHDETÄÄN YHESSÄ,
pohjan puolta tutkimahan,
Koston rannalle rajusti,
ilmanteitä joutuisasti.
Laulunvoimalla rajulla,
runokielellä hyvällä.

Se on Keijo Kelpolainen,
itse tuon sanoiksi virkki:

-Sehän passaakin minulle,
poijalle näin potrakalle.
Aina valmis oon kylille,
altis suuriin seikkailuihin.

Kohta Keijo Kelpolainen,
meni katraaseen äkisti,
otti suuren pässin kiinni,
jäärän vahvimman jälesti.
Toi sen sitten nähtäväksi,
esiin piilosta talutti.

Oli pässi aikamoinen,
aivan mahdoton elukka.
Sorkat sillä suunnattomat,
sarvenkippurat komeat.
Johan kelpaakin ajella,
ratsulla näin rallatella.

Kun se astui askelenkin ,
koko kartano jymisi,
nurkat paukkui piukeasti,
kivet suuretkin hajosi.
Sieraimista höyry nousi,
savu korvista kohosi.

4.

SE ON MATTI MAINIOINEN,
katsoi pässiä kahesti,
tarkasteli, kuullosteli,
vielä kolmasti koputti.
Johan näyttikin hyvältä,
matkan kulkuun mahtavalta.

Pian Matti Mainioinen,
vahvan veisasi sävelen:
Syntyi siivet suurenlaiset,
hännän paikalle peräsin.
Koko pässi kultaa hehkui,
hopeaa sivut helisi.

Reipas Keijo Kelpolainen,
johan matkalle varasi.
Pillivarkut näyttävästi,
bootsit koivissa kimalsi.
Nahkarotsi hartioilla,
pullo viskiä varana.

Keijo pässin selkään nousi ,
Matti ratsulle kipusi.
Lauloi laulut kuuluisimmat,
virret kauneimmat viritti.
Lähti ratsut raivoisasti,
kohti taivaita kohosi.

Iski koivista kipinät,
tulta syöksi sieraimista.
Korpi kolkkona kohahti,
järvet jäähän jäätyilivät.
Miesten mennessä rajujen
ratsujensa selkäpiillä.

5.

KOHTA KAIKKI KOLLOTTIVAT,
vaimo, vielä kaksi lasta.
Miestä mennyttä surivat,
perheenpäättä kaipailivat.
Siinä surkeuden sisällä,
hyvästiksi huiskuttivat

Se on Keijo Kelpolainen
itse tuo sanoiksi virkki:

-Elämä on seikkailua

siitä lohkaisen osani.
Hyvä onkin ratsu mulla
aivan autoa parempi..
Lennä ratsu tuulen lailla,
viskaa voltteja välillä.
Yli rinteitten ja soiden,
kohti tunturin kuvetta.

Mietti Matti Mainioinen,
pian tuon sanoiksi virkki:
- Kuules Keijo Kelpolainen,
joko nälkä on sinulla?
Onko nälkä, taikka kuume,
olo outo vatsan alla.?
Joko einettä haluat?
Ruokaa hengen helmeheksi.

Jopa Keijo innostuikin ,
maha mourusi kovasti.
Kuola tippui kielen päästä,
suu jo paistia himoitsi.
Mutta mistä paistit saisi,
lihat tuoreet ja veriset?
Taikka metson rintalihat,
hirvenkankut haukattavat.

Kohta Matti Mainioinen,
kovan äänensä korotti.
Tulta iski taivaankansi,
maa jo kauhusta vapisi.
Linnut lakkas laulamasta ,
heinätupsu heilumasta,
metsä kankaalla lakosi.

7.

LASKUSIVAT KANKAHALLE,
alenivat reunaan metsän,
lammenrannalle tulivat,
villin lähtehen lähelle.
Jopa riitti riistaa siinä,
paljon saalista Tapion.

Kohta Matti Mainioinen,
lujan laulun taas luritti.
Hirvet heitti hyppimästä,
peurat päätä kääntämästä.
Tippui lennosta varikset,
metsot hyppi maahan asti.

Reipas Keijo Kelpolainen,
nahkat hirveltä nykäisi,
peuran pisti suikaleiksi,
metsot konttihin kokosi.
Olipa nyt onnistanut,
saalis on tosi komea.
Nyt on paljon viemisiä,
Koston kuululle pojalle.

Teki nuotion kaverit,
paistelivat hirvenpaistit.
Paistit muuttuivat mureiksi,
lavat suussa maistuviksi.
Rupes ruualle toverit,
murkinalle maittavalle.

Se on Keijo Kelpolainen,
otti hirven reisipaistit,
kinkun kämmeneen kopaisi.
Haukkas siitä miehen lailla,
aivan hurmasta murisi.
Veri tippui leuanpäästä,
liha hampaassa litisi.

8.

KUN HE SIINÄ ATRIOIVAT,
vesi lammessa vavahti.
Vesisuihku ilmaan nousi,
päälle poikien rojahti.
Mikä nousee lähtehestä?
Mikä rannalle tulisi?

Nousi hirviö vedestä,
suomusenkä suikahteli.
Katsannoltansa kamala,
väli silmäin metrin, toista,
silmit vihreän vihaiset.
Kielenpäässä pitkä pistin ,
myrkkyhampaat leukaluussa.

Kohta Keijo Kelpolainen,
jousen jännitti jämäkän.
Pani nuolen lentämähän,
ampui hirviön kitahan.
Ei se ollut moksiskana,
vähääkään ei se välitä.

Otti Keijo suuren möykyn,
kiven miehenpään kokoisen.
Kivi sattui sieraimehen,
viiksikarvoja vioitti.
Hiukkasen se puisti päätä
vihanvimmoissa murisi.

Se on Keijo Kelpolainen,
itkien sanoiksi virkki:

-Mitä mahdan tuollaiselle,
otukselle niin isolle?
Kun ei tepsi myrkkynuolet,
teräsnuolet ensinkänä.

Kunnon Matti Mainioinen,
laulun laatuisan lähetti.
Vesi kiehui lähteessä,
suotkin kuivaksi kutistui.
Metsät muuttui taimikoiksi,
kuuset pieniksi madaltui.

9.

JOHAN LAKKASI MOKOMA,
hirmulisko heilumasta.
Kohta pieneksi kutistui,
hyppiväksi sammakoksi.
Keijo kämmentä taputti,
huhueli huoletonna.

Reipas Keijo Kelpolainen,
lammasturkkien tekiä.
Heitti turkin olkapäälle,
kontin selkähän solautti.
Istuivat jo selkäpiille,
noitten ratsujen rajujen.

Taasen Matti Mainioinen,
laatu loitsunsa lorusi.
Runot lausui aikamoiset,
laulut laakeat latasi.
Pimenivät taivaan tähdet,
ilma kuulakka sumeni.

Nousi ratsut taivahalle,
ylos korkeelle kohosi.
Savuvana pohjoisehen,
Koston suunnalle sukelsi.
Mäet kaikui, järvet jäättyi,
miesten mennessä ylitse.

Se on Kosti Kostolainen,
itse tuon sanoiksi virkki.

-Kai on tullut laulun aika,
runon suuren ja väkevän.
Täytyy saada hoidettua,
syksyn hommelit sypäkät.
Kohta talvi jäykistääpi,
pirttitouhuihin peräti.

10.

SILLOIN KOSTI KOSTOLAINEN,
kumman kuuli jo jyrinän.
Koston laineet vaahtopäiset,
löivät rantahan rajusti.
Vesi nousi metrin verran,
pari metriä peräti.

Katsoi Kosti taivahalle,
johan selvisi sävelet.
Pilvet tummat tummenivat,
jopa räiskähti salama.
Kostin huulet höplättivät,
runon parhaimman rutaisi.

Sitten liittää taivahalta,

kaksi ratsua utuista.
Selässänsä miehet julmat,
kavereita ennestänsä.
Nyt vaan muoto on jyrkevä,
naama parran peittämänä.

Se on Matti Mainioinen,
johan tuumasi tutulle:

- Jospa lähdet kumppaliksi,
aivan Helsinkiin menemme.
Ratsu laita valmihiksi ,
eväät konttihin ujuta.

Se on Kosti Kostolainen,
itse tuon sanoiksi virkki.

-Eipä ratsua minulla ,
hevosta ei huppanalla.

Sitten ilmeensä sulavi:

- Onhan Volvo tuo minulla .

11.

-LAULA TUOLLE SIEVÄT SIIVET,
loihdi kullasta peräsin.
Laula voimaa moottoriin,

laula pyörihin pitoa.
Voihan tuolla reissun tehdä,
ilmanteitä suikahdella.

Se on Kosti Kostolainen,
johan laulunsa luritti.
Runot laati riettahimmat,
pani parhaimmat sävelet.
Lehmät ammui parsissansa,
vedet Kostossa kohisi.

Eipä auttanut aherrus,
eipä iske laulun voima.
Volvon pellit ruoste raiskas,
lasit särkyivät säröille.
Kosti tuosta jo masentui,
synkeäksi muoto muuttui.

Se on Matti Mainioinen,
itse tuon sanoiksi virkki:

- Eipä tepsi naistenlaulut,
lasten laulut, muijain naurut.
Jospa joikaisen minäkin,
laulun paljon laatusamman.

Se on Matti Mainioinen,
taasen laululle rupesi.
Pihakannot ilmaan nousi,
siirsi paikkaansa navetta,
Kosti katsoi kalpeana,
Keijo innosta vapisi.

SEISOI SIINÄ HIRVISONNI,
metsän hirvistä sopivin.
Oli selkä pitkänlainen.
sarvet pilviä tavoitti.
Lauloi tuolle siivet vielä,
peräsimet taivutteli.

Se on Matti Mainioinen,
itse tuon sanoiksi virkki:

-Siinä onkin ratsu sulle,
jolla pilvihin lehahdat.
Hyppää selkään hirvetyisen,
päälle harmajan hevosen.
Seuraavaksi matkajamme,
metsäseudulle menemme.
Ellin luokse lentelemme,
lohilammelle hyvälle.
Siellä taimenet tuhannet,
hopeainen herkkusaalis.

Nousi miehet ratsuillensa,
ilma mustaksi pimeni.
Kostoon nousi kolme saarta,
neljä niemeä lisääntyi.
Ratsujen näin häipyessä,
tuonne suunnalle etelän.

Se on Elli Niemeläinen,
Itse tuon sanoiksi virkki:

-Johan tuntuu vieras käyvän,
uunitaimenta tekaisen.
Valmiiksi teen herkkuruuat,
vieraan tullessa tupahan.

13.

LASKEUSI TAAS RATSUT SIIHEN,
lammen laidalle somasti.
Elli itse herkut antoi ,
kaikki itse valmistetut.
Johan noille ruoka maistui,
herkut hetkessä hävisi.

Se on Kosti Kostolainen,
johan tuon sanoiksi virkki:

-Lähde meidän matkahamme,
lomamatkalle hyvälle.
Käydään kierros kaartamassa,
kanssa ystävain keralla.

Se on Elli Niemeläinen,
siihen kainosti hymyili:

-Toki matkaanne tulisin,
reissun päälle rynnistäisin,
Vaan ei ratsua minulla,
ajokkia minkäänlaista.

Se on Matti Mainioinen,
itse tuon sanoiksi virkki:

Mene tuonne lammikolle,
lohi suurin sä tavoita.

Laulan sille kultasiivet,
panen pyrtöhön hopeat.

Jopas nousi lohta tuolta.
lammenpohjasta syvästä.
Lampi kuivui kurpakoksi,
aivan pieneksi puroksi.
Lohi itse täysin täytti,
rajun ratsun vaatimukset.

14.

TAASEN PANTIHIN MENOKSI,
kaikki mentiin linnun lailla.
Oltiin ystävät ylimmät,
kaverukset kaikenlailla.
Mutta minne nyt menemme,
matka onkin aikamoinen.

Päivä paistoi kirkkahimmin,
hehkui aurinko sulosti.
Matka taittui keinutellen,
tultiin Tyrnävän tasalle.
Näkynyt ei tuntuireita
pelkkä laakea lakeus.

Se on Matti Mainiainen
kavereille jo huhuili:

-Nyt on aika taukohetken,
hetken mieluisan, mukavan.
Oottaa meitä mullipaisti,
tulinen lihamureke.

Se on Toivo Kylliäinen,
isäntä jäntevän jämäkkä.
Ruokki, kaitsi sonnejansa,
mullikarjaansa kohensi.
Säpsähti kun tummui taivas ,
koko maisema pimeni?

Laski laivue pihalle,
kartanolle karjamiehen.
Ihan yllätti mokomat,
kummalliset reissumiehet.
Oli nainenkin mukana,
kanssa veljien vakaitten.

15.

SE ON TOIVO KYLLIÄINEN,
kutsui matkaajat tupahan.
Mullin paistit palvattuna,
matkamiehiä odotti.
Johan maukas pihvi maittoi,
rieska notkea ravitsi.

Se on Keijo Kelpolainen,
itse sen sanoiksi virkki:
Nyt on tullut tauon aika,
aika huoleton mukava.
Toki lähtenet mukahan?
Etelämmäs lentämähän.

Toivo joukkoa katasti,
silmäili ja päättä puisti:

- Enhän matkaanne kerinne,
joua en mä joutavihin.
Eikä mulla oo hevosta,
ratsua ei minkäänlaista.

Se on Matti Mainioinen,
mullikan näki pihalla.
Lauloi sille paistit piukat,
selän pitkäksi venytti.
Kasvatteli sorkat suuret,
sarvet jytkäytti jykevät.

Lauloi vielä kultasiivet,
kaikki valmiiksi valitsi:

- Siinä sulle ratsu uusi,
ratsu uusi ja nopea.
Hetkessä oot Helsingissä,
pian Tallinnan takana.

Se on Toivo Kylliäinen,
pani päällensä pukimet.
Hyppäs siitä mullin luokse,
poutataivaalle sujahti.
Seurue jo seurasi tuota,
kaikki toistensa jälessä.

16.

SE ON KAUKO KOKKOLAINEN,
iloluontoinen jäpikkä.
Istui siinä itseksensä,
ajatuksissaan unelmoi
noista nuorista tytöistä,

kauniimmista kassapäistä.

Tuli muistihin mokomat
menneen vuoden kummellukset,
kaikki suuretkin sekoilut
sattunehet sattumukset.

Kauko raakasti kirosi,
sekä herrat hallituksen,
agronomikin sopiva
oisi paskan kускаajaksi.

Kauko kiivastui kiroten,
kivikiekon otti maasta
nakkasi yli navetan,
suulin suuntaan sinkautti.
Se jo lauhdutti vähäsen
miehen kuumen otsaluuta.

Se on Kauko Kokkolainen,
mietiskelijä mahoton.
Mietti kerran, kohta toisen,
mietti kerran kolmannenkin.
Pani karjansa lihoiksi,
yhden säästi ynnykkäisen.

- Piru, koitti jo vapaus,
lakkas viimein talkoohommat,
kerran kirpasee kovasti
sitten ruoja naurattaapi.
Kokeillaampa nyt vähäsen,
herrain lailla heilumista!

SILLOIN MUSTUI JA PIMENI,
synkeäksi tienoon peitti
Jyrinä kova läheni,
kuuma tuuli posken poltti.
Kauko tuohon jo tokaisi:

-Lahdistako Luoja suuttui?

Ratsut nurmelle tömähti,
nauruun ratkes Kaukon naama.
Tutuiksi näki tulijat,
kavereiksi entisiksi.
Reppumiehiksi rajuiksi,
pelkän paskanjauhajiksi,

Halas Elliä aluksi,
jopa suuta suikautti.
Sitten kätteli kaverit
tervetulleeks´toivotteli.
Kertoi karjan kohtalosta
tappomeiningin menosta.

Onhan tuossa teurastettu,
paljon paisteja kasassa,
miten saa ne paistetuiksi
ihan kypsiksi peräti,
maukkahaksi murkinaksi,
vatsantäytteeksi vasiten.

Se on Matti Mainiainen,
auki kurkkunsa rykäisi,
sitten loihe lausumahan:

-Kuule Kosti Kostolainen,

jospa lauletaan yhdessä?
Kypsennetään lehmänpaistit,
savupalviksi hyväksi.

18.

NOUSI VELJET LAULAMAHAN,
laulun mahdolla kahella.
Kiehui aallot Reisijärven
kuivui nurmikot kuloksi,
lihat muuttui syötäviksi
paistit suussa jo sulaisi.

Se on Kauko Kokkolainen
leikkas paistista palasen
kehoitteli vierahia:

-Kukin popsikoon pirusti,
pois nuo joutaa märkimästä
etteivät mene pilalle.

Se on Keijo Kelpolainen,
johan sen sanoiksi virkki:

Kuules Kauko Kokkolainen
lähde reissulle hyvälle,
reppuhun lihat ladomme
rahdataan ne rannikolle.
Vietään Lipposen pojalle,
eduskuntahan evästä...

Sanoi Kauko Kokkolainen:

-Jopa joutanen johonkin
lehmänkellon vaikka ostan
jonka kaulaani ripustan.
Annan kellekset ketulle,
turhaan siinä heilumassa.
Nakkaan kiukaalle kivekset
haittaamasta harrastusta..
Olen karjaton, viraton,
virkaheitto herhiläinen.
Ukko oon ihan mitätön,
äijä aivan kelpaamaton.
Reppua ei reppanalla
eikä lentävää hevosta,
ei oo hirveä ei lohta,
pässiä ei mullikkata!
Aatos vain on lentäväinen.

19.

- AINOA MITÄ OMISTAN
lehmä vanha notkoselkä,
huonojalkainen Herukki,
silmäpuoli laiha luuska.
Eipä tuosta oo takeita
halki ilmain lentäjäksi.

Se on Matti Mainiainen,
sanat Kostille osoitti:

Näyttähän nyt taitojasi,
anna kunnolla opetus,
kuinka laulaa pohjan poika
sanat suuret ja väkevät.

Nousi Kosti seisomahan,
kiipes suurelle kivelle,
lehmänkallo kainalossa,
sitten noitui ja sähisi!
Jopa kuului kaunis soitto,
johan helkähti kitara
Kostin sormen näppäilystä
koko maailma helisi.

Kauniisti soi vieno soitto
sitten äkkiä repesi,
Kostin koivet ilmaan viskoi
pahoin rääkäisi kitara.
Lehmä lähti läävästänsä
meni tyhjäksi navetta

Lehmä saapui kartanolle
tissit pullotti pahasti
Elli istui lypsämähän
lypsi maitoa vähäsen.
Sata saikin saavillista
tuhat kippoa vanutti.

20.

ONPA SIINÄ RYYPISKELLÄ
maito maistuupi makia.
Herkutellaan mielinmäärin
johan vatsatkin venyvät.
Ruuun päälle nukkumahan
vierivierehen visusti.

Se on Kosti Kostolainen,
taasen sieppasi kitaran.
Lauloi lehmän lentäväksi
tissit siiviksi levitti

hännän muovas ohjaimiksi
sarvet sompaksi sovitti.

Sanoi Kosti Kostolainen:

- Siinä ratsu on sinulle!
Jopa taittuu pitkät matkat
naisten luoksekin nätisti.
Hyppää selkään Kokkolainen
suunta Pertunmaan perille.

Löytyi kyllä viemisiä
oli ruokaa ja evästä
kului matka rattoisasti
Kauko kaikkea kalitti.
Killuttimet propleemana
miehen aivoja rasitti.

Saavuttiin jo seutuville
jonkun kaupungin meluisen.
Lepohetki matkalaisten
oli mielessä jokaisen.
Laskeuduttihin torille
avaralle aukiolle.

21.

SE ON ELLI NIEMELÄINEN
johan kauppoihin halusi.
Osti paljon vaattehia
turkin päällensä sukaisi
äijät osti syömisiä
Aura-juustoa aluksi
nahkiaista, suklaatia

vähän viinaakin varaksi.

Nyt on kaikki ostettuna
pennit pantu on jonoksi
saatu paljon viemisiä,
kaikille makeet pukimet.
Jopa voikin nyt osailla,
Pertunmaalle lennähdellä.

Se on Kirsi Kaunokainen,
nainen nuori ja sokea.
Tuli silmään leimahteli
ääni tiukkana tykitti,
kun hän huoltti perhettänsä
äidin roolia veteli

Kirsi kulki ryytimaassa
mietemielellä vaelsi.
Ruusut nousi askelista,
myöskin tulppaanit kohosi.
Linnut lauloi olkapäillä
riemu rinnassa ritisi.

Se on Kirsi Kaunokainen
lauloi kaihoisan sävelen,
lauloi niityn kukkasista
virren vienoimman veteli.
Päivä paistoi paahtavasti
kesäpäivänä helotti!

22.

JOPA KUULUI KUMMALLISTA
kaukaa kantava jyrinä.

Pilvi tumma, musta aivan
kirkkaan auringon pimensi.
Tuulet alkoi liehtomahan,
kohta iski jo salama.
Kotijärven lainehilla
joutsen valkoinen sukelsi.

Näkyi kohta taivahalla
kumma laivue tulossa.
Siivet suihki kultaisina,
tulivaunut on perässä.
Kaarratellen kahtapuolta
lennosta lepäs levoton.

Se on Kirsi Kaunokainen
katsoi aikoa vähäsen.
Keitä siinä saapumassa
mitä vieraita tulossa?
Mutta sitten hoksasikin
oli kukkaset kumossa
oli ruusut rupsahtanut
tulpaanit ihan tuhottu.

Silloin kasvoi Kirsin kiukku
päässä ratkesi pahasti.
Noitui hetken saatapeetä
katkerana jo kirosi:

-Johan nyt on peeveliä
ihan turkasen tuhatta,
murskana on kauniit ruusut
minun kasvatit ihanat.

Se on Matti Mainiainen,
sanoi Kirsille:-Katohan!

Ystävinä tultiin tänne
aivan mielellä hyvällä
Kukat nousee laulamalla,
kaikki hoituvi hyväksi.

23.

SE ON KIRSI KAUNOKAINEN,
johan kasvonsa säteili.
Timantteina silmät loisti
huulet pehmeät hymysi:
- Terve teille tultuanne!
Siitä käykää vaan taloksi.

Se on Kirsi Kaunokainen,
kutsui tuttunsa tupahan.
Pisti keitot kiehumahan,
kantoi pöytähän parasta.
Herkuteltiin mielin määrin
pöydän anteja hyviä.

Lämmitettiin sauna siinä
oli löylytkin kipakat.
Jutut juoksi juohevasti
kyllä nauratti kovasti.
Eipä siinä kainosteltu
kaikki saunassa alasti! .

Hiukan siinä juhlittiin,
väkevää vähän väriksi.
Humalassa hoilattiin
laulun lempeät sävelet.
Aamuun sitten torkuttiin
siskovuoteessa somassa.

Aamu koitti aurinkoinen
oli lähtö taas edessä.
Suunta kauas ulkomaille,
hiekkarannoille himotti.
Kirsi kertoo, eipä mulla
ole ratsua, hevosta.

24.

SE ON MATTI MAINIOINEN,
katsoi järvelle kahesti.
Näki kauniin valkolinnun
joutsenkaulaisen joessa.
Lauloi linnun suuremmaksi,
kultalinnuksi kokosi.

lhastuipa Kirsi siihen
sanoi: -Äkkiä menoksi!
Loma on kai tienattuna
lasten äitinä hyvästi?
Tulen sitten reippainmielin
viikon mentyä takaisin.

Niinpä lähti joukko kumma
ratsut raisuna hypähti,
tuonne pouta pilven päälle
sinitaivaalle suhahti.
Kultasiivin sutjakasti
taivaanrantahan katosi.